

den hidtilværende Lovgivning var det imidlertid ganske i sin Orden, og det samme vilde været hændet paa mangfoldige andre Steder i Europa. Imidlertid er, saavel i Frankrig som senere i Preussen, i det sidste Land ifølge den nye Straffelovbog for 1851, denne Ræfelsesmaade for Børn og unge Menneſter bleven afflattet, og jeg kan ikke andet end tiltræde det herfor til Grund liggende Princip; thi det forekommer mig efter psykologiske Grundſætninger klart, at der ved en saadan Straf meget ofte lægges en Spire hos det unge Menneſte, som det ikke er muligt senere at bringe ud af hans Tanker. Jeg har seet Beviser paa, at Børn, som derved, at de ere blevne straffede med Riis, ere komne ind paa en heel ny Bane, som de ikke vilde være komne ind paa, saafremt man ikke havde anvendt paa dem denne ærefrænkende Straf; thi ofte er Uresførelsen saa stærkt vakt hos saadanne unge Menneſter, at de ved at der bliver tildeelt dem sliq Straf, tabe Respecten for sig selv og Hjsten til at indtræde i det borgerlige Samsfund under de Forhold, som de ellers kunde. Jeg skal altsaa meget anbefale, at man afflatter baade Riis og Kollingslag som Straf for Børn og unge Menneſter. Hvad navnlig den første Straf angaaer, finder jeg det i høieste Grad anstødeligt, at den ogsaa kan anvendes paa quindelige Individier under 15 Aars Alderen. — Jeg kan i høi Grad tiltræde de Bemærkninger, vi have hørt fra to ærede Talere mod Dødsstraffen. Det staaer ganske klart for mig, at Dødsstraffen, denne modbydelige og afskyelige Straf, snarest muligt bør afflattes. Den eneste Grund til at holde paa den er, at Statens Sikkerhed skulde fordrø den; men jeg troer, at begge de ærede Talere allerede tilstrækkelig have godtgjort, at Dødsstraffen af denne Grund paa ingen Maade behøvedes, og forsaavidt man fra den anden Side har gjort gjældende, at Dødsstraffen affrækkede fra at begaae Forbrydelser, saa troer jeg, at dette Argument hviler paa en Misfjendelse af alle almeengyldige psykologiske Grundſætninger. Det er jo bekjendt, at der i forrige Aarhundrede udkom Lovbestemmelser, der indeholdt de meest barbariske Straffe for Mord og Forbrydelser, som dermed kunne sættes i Klasse. Den, der begif

Mord under kvalificerede Omstændigheder, skulde saaledes lemlæstes Led for Led, og der skulde ikke engang gives ham Naadestøbet; ja man har Bestemmelser om, at den, der begif denne eller hiin Art Mord, skulde levende parteres i fire Dele o. s. v. Man har dengang været meget opfindsom med Hensyn til Straffemaader, der skulde stærpe Dødsstraffen, hvorved man tillige havde for Die at affræmme Andre fra at begaae Forbrydelser, men hvad var Følgen? Ikke at Mord og sliqe Misgjerninger bleve færre, nei, tværtimod, ingenfinde have disse Forbrydelser — navnlig her i Landet — floreret saa stærkt, som de gjorde efter at disse og andre Bestemmelser vare udkomne. Man tager nemlig feil, naar man troer, at Forbryderen i Misgjerningens Dieblik har Straffen for Die. Det er ikke Tilfældet; han tænker i dette Dieblik slet ikke paa Straffen, og dette anfører jeg navnlig ligeoverfor det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Falleſen), som i sin Argumentation for Dødsstraffen sagde, at saafremt Forbryderen har det Haab, at han vil undgaae Dødsstraffen og af Domstolene kun blive anseet med Tugthunsarbejde, vil han ikke tage saa meget i Betænkning at begaae Forbrydelsen. Forbryderen tænker som sagt slet ikke paa den bestemte Straf; han er saa optaget af den Forbrydelse, han staaer i Begreb med at udføre, at Straffen er noget Forsvindende for ham. Men selv om man vil beholde Livsstraffen for enkelte Forseelser, forekommer det mig dog, at man ikke vil kunne bringe den til Anvendelse paa de saakaldte Statsforbrydelser; thi det vilde være en Misfjendelse af disse Forbrydelsers Character. Er det nogensinde klart, at en Forbryder ikke tænker paa Straf, saa maa det dog være det med Hensyn til saakaldte Statsforbrydelser. — De kunne ofte begaaes af de allerædleste Motiver, og uden at Bedkommende tænker paa, hvad Følgen af hans Handling kan blive for hans Person; dette er han ophøiet over, han har i Reglen kun sit Fædrelands Belfærd for Die. Derfor kan Handlingen ganske vist fra Statens Standpunkt være lige strafværdig, og det kan være nødvendigt at fjerne Bedkommende fra det borgerlige Samsfund; men man har da andre Midler dertil, end en saa bar-